

Marius Ganea

Șarpele orb

Semnul șarpelui / 5
Septembrie, cândva / 6
Sfârșitul inocenței / 7
Și atunci am crescut / 8
Deasupra doar cerul și-atât. / 9
Singurătate / 10
Stigmat / 11
Tablou de epocă / 12
Taina a opta / 13
Târgul de fluturi / 14
Toamnă / 15
Trenul / 16
Trist / 17
Ultima noapte firească / 18
Un peștișor argintiu / 19
Vis / 20
Vraja / 21
Brutus / 22
Cele cinci etape ale durerii / 23
Cunoaștere / 24
Defectologie / 25
Delir estival / 26
Dragoste / 27
Emporium / 28
Enigmatică alee / 29
Evadare din sine / 30
Iluminare / 31
În fața porților / 32
Inocență / 33
Insula / 34
Interiorizare / 35
Interviu cu reflexia din oglindă / 36
Irealitate / 37
Lepădarea de cuvinte / 38

Mărul otrăvit / 39

Nebunie / 40

Nemuritoare / 41

Paradis / 42

Paralelism / 43

Liber / 44

Inimă rea / 45

Armageddon / 46

Agnostic / 47

Aproape de mal / 48

Aparte / 49

Întuneric / 50

Poarta / 51

Rodie / 52

Perestroika / 53

Monotonie / 54

Câinele meu / 55

Pisica mea / 56

Realitatea / 57

Inoperabil / 58

Singularitate / 59

Lumina dinăuntru / 60

Respect pentru oameni și cărți

o vreme am trăit printre șerpi
pe patul de frunze și flori
cu lapte m-am hrănit și cu păsări
cu ouăle tinere din cuibare
am învățat perfidia lor și schimbarea
de piei, cu limbile crestate ne-am mângâiat
ne-am frecat corpurile alunecoase
unul de altul în ludice încolăciri
oricine tulbura orgasmicele laudături
era împrôșcat cu verde venin
dar vântul rece de iarnă trezește
simțurile
a venit vremea să mă ridic în picioare
să strivesc sub călcâi ochii hipnotici
limbile mincinoase
viața în ghemul de șerpi e caldă
înșelătoare
dar când zăpada acoperă totul
încep să se otrăvească unii pe alții
șarpele se hrănește cu șarpe
venin cu venin se-amestecă

m-am născut pe un câmp cu flori
caii nechezau ținută în buiestru
frunzele sângerii, adagio de toamnă
voci fericite, voci alergând
ecouri și șoapte și cântece vechi
iar eu, orb și mut, țipam de durere
rupt din icoana mea de lut
uneori, în vis, îmi aduc aminte
că atunci v-am urât pe toți
pentru prima oară

Sfârșitul inocenței

Și dacă
paznicii crucificați în uralele mulțimii
nu te ascundeau pe tine de lume
ci țineau hidoșeniile la distanță?
Și dacă
într-o noapte te vei trezi dintr-un coșmar,
păpușă de paie,
trofeu în vitrina câștigătorilor,
toate lozincile, mulțimile, delirul victoriei
nu vor fi metastaze osoase,
puncte negre în memoria retinei?
Ai lăsat firimituri pe cărare?
Știi să te întorci de unde ai plecat?
Îți mai aduci aminte cât de mult
îți plăcea să zbori,
fluture?
Grăbește-te,
iarna se apropie.

verile mă duceau la bunici, o cameră strâmtă
mai săraci decât cei pe care îi știți, sărăcie curată
îmi spălau cu apa de ploaie părul de aur
mă iubeau disperat, absolut
ca pe un trandafir ce-ar putea să se treacă
Dumnezeu locuia prin vecini, îi auzeam glasul
timpul închis în bătrâna pendulă de nuc
domnii fumau țigări parfumate, doamnele râdeau
lumea se trecea prin fața ferestrei spre soare
știam că sunt altfel, o simțeam în fața cireșului
în lanul de porumb, în șopronul bunicului
nimic din tot ce făceam nu era în cărțile-acelea
care apăreau peste tot, înăuntru și-afară
noaptea și ziua, la masă și-n somn
începeau, se terminau și plângeam
începea alta, oricât de încet aș fi citit
se termina și plângeam
într-un ajun de Crăciun am înțeles
că vocile ce mă chemau înăuntru
sunt mult mai frumoase, că mâna caldă a bunicului
și noaptea geroasă cu stelele jos
e mult mai frumoasă decât oamenii colorați
și veselia lor idioată a dansului mut
nu am să-i văd niciodată, mi-am spus
nu am să le vorbesc niciodată
eram atât de mic și de singur
prins între noaptea curată și cărțile mele
m-am hotărât să devin invizibil
și atunci am crescut

Deasupra doar cerul și-atât

Deasupra doar cerul și-atât.
Rândunele săgetează orizontul,
stele căzătoare de zi.
Picioarele-mi sunt lipite
din motive
niciodată înțelese pe deplin
de pământul acesta murdar.
Plămânii tresar ritmic,
consumând
din motive
niciodată înțelese pe deplin
aerul acesta fetid.
Sângele dulce-rubiniu
rămâne captiv
din motive
niciodată înțelese pe deplin
în venele astupate de timp.
Fără să văd, știu.
Undeva departe, dincolo
de podurile arcuite ale orașului,
într-o piațetă dosită,
un mim cu buzele grotesc înroșite,
pe față de var,
așteaptă imobil, într-o poziție nefirească.
E singurul lucru viu.
În toate direcțiile, cât ochii pot cuprinde,
natură moartă.